

Štěpán Cháb: Jenom blázen by se těšil na porážku Ruska. Mír není sprosté slovo

- CZ24 News | 11. října 2022

RUSKO/UKRAJINA/USA/EU: Válka bohužel nespustila masivní mírové hnutí, které by ukřičelo politiky do klidu zbraní. Naopak, rozšířila se bojechtivá nálada, kdy jsme si definovali jasně svého nepřítele a přikládáme tak každým slovem pod kotel samotné války. Prohráli jsme ten okamžik, kdy lidé mohli a měli začít křičet - ne, válka je blbě, zastavte ji. Jak dosáhnout míru? A je vůbec na místě po míru volat? Není to nahrávání Putinovi?

Líbil se mi názor Václava Cílka, který pravil, že nynějším konfliktem si Ukrajina buduje svého národního ducha. Svou pevnou část národa, která vytváří samotné Ukrajince a hněte z nich do budoucna lidi věrné své zemi. A že je to cena krve, kterou Ukrajinci teď platí. Většina zemí takovou cenu zaplatila. Dle Cílka jsme ji my zaplatili při husitských válkách, dle mě na Bílé hoře, kde jsme si ducha národa tak pěkně pokřivili. Před očima se nám rodí národ Ukrajinců.

Co nynější konflikt znamená pro Rusko? Jakou je tam vidět emancipaci? Návrat na pozici supervelmoci, která si po třiceti letech může začít přeměřovat pindíky s dalšími dvěma velmocemi, Čínou a USA? Odtržení od závislosti na Západu a neustálých druhých kolejí, na které bylo Rusko odsouvané? Možnost vrátit se do despotie minulého století a zopakování si tragédie sovětského 20. století? Rusové mají rádi svou historii. Velmi rádi. Ale návratem do autoritářského režimu minulého století se pak začnou vyčleňovat nikoliv ze západních struktur, ale ze samotné civilizace.

Zelenskyj je pro Ukrajinu, zdá se, silný emancipační prvek. Dává jí hlas i směr. Dává i naději, že se ve snaze dotáhnout Ukrajinu na Západ začne zbavovat onoho odporného oligarchického bezpráví, kterým Ukrajina byla (ne)řízena v předchozích třiceti letech. Ukrajina může konfliktem projít skutečně posílená a připravená se do budoucna stát silným státem (ne nutně vojensky, ale lidsky, civilizačně, společensky). Ukrajina konfliktem zažívá restart vlastní politiky i chápání státu jako takového. Jen to, zase, nepodělat a nepředit zemi oligarchii z jiných kruhů zájmů, což je riziko, protože supi se slétají nad každým raněným, abych tak řekl. Ustojí tohle Zelenskyj? Nebo se sám stane jedním z oligarchů a přerozdělí si s „kamarády“ zemi i její budoucnost? Snad to nepodělá.

Jenže co by znamenalo **dostat Rusko na kolena**, což je nynější cíl našich hysterických politiků? Začnou po Sibiři běhat duhově zbarvení jednorožci a prdět posvátnou genderovou rozmanitost dvaasedmdesáti pohlaví? Nebo se nám z války na Ukrajině stane dlouhotrvající konflikt, který sežehne nejen samotnou Ukrajinu, ale i celé Rusko? Připojilo by se celé okolí Ruska? Bělorusko? Gruzie? Abcházie? Jižní Osetie? Kazachstán? Azerbájdžán? Začalo by se to všechno hroutit? Byl by celý východ v plamenech jako Libye nebo Sýrie, Afghánistán? Přece jenom, Rusko má ve svých sousedících státech své zájmy, své loutkové vlády, své věrné. A mnohde i svou armádu nebo možnost ji okamžitě nasadit. Je možné, že by se ta nestabilita potom přelila i k nám? Že by zaplavila Evropu? Jsme krůček od třetí světové války? Také s tou všeobjímající láskou mezi národy nejsme v cílové rovině. Ba naopak, cíli se teď vzdalujeme. I takové otázky musí zaznít prostorem. A následně se ptát - nebyl by lepší sebehorší mír, než vyhlídka na tohle? A to i s vědomím toho, že tím, že se zbavujeme závislosti na Rusku, se hlásíme k závislosti na často despotických režimech arabského světa? Což pro budoucí stabilitu naší energetiky také není zrovna dvakrát výhra.

Jenže jak toho míru dosáhnout? Mluvením o tom, že by měl být mír? Předsednická země Rady EU, tedy Česká republika, ústy svých představitelů neustále okopává kotníky Rusku. A to tak nediplomaticky a buransky, že s ní si k jednacímu stolu nesedne nikdo. Lautr nikdo. Ale podobnou

rétoriku, ač ne tak buransky hloupou, je slyšet napříč Evropskou unií i USA. Jak to, že se Rusko diplomaticky nenutí usednout k jednacímu stolu? Když po sobě Rusko s Ukrajinou budou střílet a nebudou mluvit, konflikt neskončí do té doby, dokud jeden z nich nebude poražený nebo naprosto zhuntovaný.

To pak ale nebudeme u jednacího stolu, ale budeme hledět na rozvrácený region. Budťo Ukrajiny, která je bombardováním už teď v pozici smrtelně raněného, nebo Ruska, které je podobně smrtelně raněné izolací a výdaji na válku. Nebo, to je také možnost, budou rozvrácené obě země. Což je ovšem ta nejhorší možnost. Ne, nechceme mít na východě zcela rozvrácené Rusko. To je o hubu. Jenom blázen by se na něco takového těšil. Případně nějaký psychopatií stržený kapitalista, který už si teď přepočítává, kolik si v rozvráceném Rusku vydělá na plnění země i nerostného bohatství.

Co by se na jednáních Ruska a Ukrajiny mělo řešit? Postoupení Doněcku a Luhansku Rusku? V žádném případě. Doněck a Luhansk jsou prostě ukrajinské (u Krymu je to problematické, protože Krym byl přidělený v 50. letech proti přirozenosti řádu věcí Ukrajině komunistickým vedením Sovětského svazu, aniž se kdokoliv kohokoliv a na cokoliv ptal; prostě komunisté a jejich řešení problémů).

Předmětem jednání by mělo být samozřejmě stažení ruských vojsk z celé Ukrajiny a ukončení války. Ukrajina by se pod světovou garancí stala neutrálním státem a zrušila své nedávné vpravdě idiotské zákony o zákazu ruské kultury, ruského jazyka, ruských škol, ruského čehokoliv, protože na Donbasu je prostě velká menšina rusky hovořících a k ruské národnosti se hlásících lidí. A pokud se k nim bude Ukrajina chovat jako k prašivým psům, neutralita okamžitě bere za své. Nebyla by od věci ani otázka federalizace, kdy by se Donbas částečně osamostatnil (což je ovšem líheň pro konflikt v budoucnu). Svým způsobem je ovšem líhní pro budoucí konflikt (i pro ten současný) početná ruská menšina na Donbasu, ale to nejde řešit anexí cizího území. Obě země konfliktu by musely v leccems ustoupit. Rusko platit reparace, protože je agresor (stejně jako by Francie měla platit reparace Libyi, Saúdská Arábie s Katarom Jemenu, Německo Polsku, USA polovině planety). Ale ani jeden stát neustoupí z vlastního rozhodnutí, protože si hrají na vojáčky. K tomu je musí donutit ostatní země. Ovšem ne za pomoci buranské nediplomacie.

Nenávidět Rusko a toužit po jeho porážce mír nezajistí. Naše vláda v roli předsednické země Rady EU tragicky selhala, protože roztáčí válečná kola, nesnaží se je brzdit. Součástí je i buranské informování našich médií o konfliktu, které je tak zoufale laciné, jednostranné a naplněné takovou propagandou, že nemá smysl cokoliv o konfliktu číst. Média doslova vyrábí nenávist před očima. Mír ale i tak není sprosté slovo. A nebude.

Jediný, kdo k celé válce přistupuje pragmaticky a rozumně, je Maďarsko. Silně odsuzuje konflikt, zároveň se do něj nemíchá, vyzývá k míru, k územní celistvosti Ukrajiny. Slovensko, Polsko, Česká republika, Estonsko, Litva a Lotyšsko se chovají hystericky (blahé paměti, kdy úpěly pod jhem Sovětského svazu... ale Rusko není Sovětský svaz, jako Německo není pod vládou NSDAP).

Západní státy Evropy se chovají mírně odtazité a čekají, až si to ti hloupoučcí Slované vyříkají a mají společně s USA (které se snaží konfliktu využít ve vlastní prospěch, však je to velmoc) radost, že východ slábne. Takže Maďarsko je ve svém pragmatismu a volání po míru osamělé.

Válka je plná zbytečného, zoufale zbytečného zabíjení a ničení. Rusko válku na Ukrajině zahájilo, musí ji i ukončit. Ale k tomu mu musíme nabízet neustále příležitost. My ho tlačíme do toho, aby válku ukončit nemohlo a muselo v ní pokračovat. Jsem rád, že se Ukrajina emancipuje, ale, do kelu, nemusí se emancipovat někde z 15. století, kam ji válka zažene? To je šílenství. Pojdme se snažit to zvěrstvo ukončit, neprodlužovat ho.

AUTOR: Štěpán Cháb

ZDROJ: krajskelisty.cz